

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

FRELSEPIGEN

INSTRUKTØR: W. AUGUSTINUS

PROGRAMMER CREDITS MM.

F R E L S E R P I G E N.

Personerne:

Jensen, Officer i Frelsens Hær.....	Herr Fred. Jacobsen
Alma, hans Datter.....	Frk. Ingeborg Larsen
Carl, und Matros.....	Herr Rassow
Løwe, Grosserer.....	Herr Lauridsen
Sven, hans Søn.....	Herr Seemann..

Hvor taabeligt at tale om Dyd hos den, der aldrig har været udsat for Fristelser og Angreb paa Dyden; bortfjern de Skærm, der skærmer og det Garde, de varner: de farreste vil kunne staa imod, eller de, der synes mest grundfæstede, vil falde, og aller hurtigst de, hvem ydre Forhold har dækket saaledes, at end ikke det svageste Anfald kunne naa dem.

Annas Fader indtager en temmelig høj Stilling i Frelsens Hærs Officerskorps; efter Hustruens altfor tidlige Død har han været baade Fader og Moder for sin lille Pige, ~~M~~jemmets muntre og lysende Solstraa-le, fra hvem alt ondt har været holdt borte; nu da Anna er voksen, er hun selv indtraadt i Hæren, og dennes enkle, men dog isøjefaldene Uniform dækker hende nu overalt hvor hun færdes, og desuagtet hun særlig har kastet sig over Kafé-, og Værtshusmissionen, har hun dog endnu aldrig været ~~med~~ unsat for nogen Overlast af nogen Art, til Trods for de mange beundrende Blikke, der har fulgt hendes fine, slanke Skikkelse og fortalt sig i hendes smukke sjælfulde Øjne. En Dag staar Faderen og lefer et Friluftsmøde; Mængden rundt om betages uvilkaarlig af hans Tales overbevisende Kraft; blandt Tilhørerne er ogsaa en ung Matros, Carl, hvem Anna og hendes ~~Til~~ Fader en Aften traf syg og hjælpeløs paa Gaden og tog sig af; han er nu saa rask, at han nu om nogle Dage til sin store Sorg, atter maa forlade dem for at tage ud igen. Ved Mødet her er han nok saa meget betaget af Annas Skønhed, som af Jensens, Faderens ildfulde Tale. Pludselig brydes Stemningen af 3 unge Levemand, som i deres løftede Stemning forstyrre Mødet ved Tilraab og Vittigheder. Anna gaar nu hen til dem for at tale dem tilrette, men opnaar kun den modsatte Virkning; Tilsynekosten af den smukke unge Pige forhøjer deres Lystighed; men da en af dem begynder at blive nærgaaende, springer Carl til og i en Haandevending er de 3 Urostiftere fjernede. Da Anna næste Dag, som sædvanlig, kommer ind paa en Kafé for at sælge Hærens Blad, vil Tilfældet at de 3 unge Herrer ogsaa sidder der; de to af dem vil øjeblikkelig fortsætte Halløjet fra Dagen iforvejen, men den tredie, Sven, Søn af den rige Grosserer Løwe, træder imellem; paa ham har Annas Skønhed nemlig gjort et uudsletteligt Indtryk, og han oprøres nu over deres Raahed. Kortbifter at den unge Pige er gaaet, forlader han ogsaa Kaféen, fulgt af de andres ironiske Tilraab; han indhenter snart Anna, tager ærbødig sin Hat af, og idet han giver hende en oprigtig Undskyldning for det stygge Optrin Dagen iforvejen og for Vennernes Opførsel nu i Dag, beder han om Lov til at maatte følges lidt med hende.

Før første Gang i sit Liv er Anna udsat for Fristelse uden at have nogen ~~h~~ til at beskytte sig og uden at have nogen Dækning - og falder. Snart passiarer de sammen som to gamle Venner og inden de skilles, har Anna lovet at ville komme og besøge ham næste Aften. Da Anna Dagen efter forbereder sig til sin lille hemmelige Udflygt (hum piller bl.a. Hærens Baand af Hatten) kommer Carl til efter nogen Tøven og Nølen, frier han. Et Øjeblik bliver Anna oprigtig bedrøvet, det gør hende saa ondt for den brillante Fyr, men hun kan jo ikke - nu; stilfærdig og skaansomst siger hun ham at hun holder ikke nok af ham til at blive hans Hustru og stilfærdigt men saa ulykkelig som et Mennestok kan blive det, tager Carl mod det dræbende Saar. Henne hos Sven er Anna først genert og forlegen men snart bryder hendes Humør og Livsglæde frem i al sin Oprindelighed og Vinen der er hende uvant gør Resten. --

Gamle Jensen og Carl begynder at blive urolige; saalænge plejer Anna aldrig at være ude med sine "Krigsraab", de gaar ud for at søge efter hende, men vender hjem med uforrettet Sag. Saa opdager den Gamle det Baand, som Anna har taget af sin Hat og en mørk Anelsæ begynder at

damre i ham, hans lille Pige er tabt for ham! For Carl kommer det som en Befrielse, at han nu er rask igen og kan søge Hyre; han faar Plads paa en Sunddamper.

Anna og Sven lever i en Lykkerus, aldrig har Livet forekommet dem saa dejligt - saa kommer Pengesorgerne, den gamle Løwe vil ikke blive ved med at understøtte Sønnen, saa længe han lever paa den Maade - og det rosenrøde Skær begynder at spille i det graalige, under tiden forekommer Anna ham at være en Klods om Benene, og saa er han ingenlunde venlig. En Dag foretager de sammen med en Del Venner og.

Veninder en Tur op langs Kysten med en af Sunddamperne; Sven og Anna bliver uenige og i sin Hidsighed slynger han hende fra sig henad Dækket; hun falder saa uheldigt, at hun ikke kan rejse sig, da springer en Matros til og bærer hende bort, det er Carl, som har set det hele og nu træder til, da han føler, at han kan være til Nutte.

Da Anna atter kommer ud fra Hospitalet er hun halt for Livstid; hun søger atter Sven, men han viser hende gnavent bort forbi er forbi - nu maa den Historie have en Ende - I en Døs vakler Anna hjem, først der gaar hele hendes Elendighed ~~her~~ op for hende og hun bryder ud i en voldsom Hulken - nu har hun ingen mere at vende sig til; da staar Carl for hende, han har ikke svigtet hende, han har aldrig glemt hende. Vil hun, saa er han lykkelig over at maatte støtte hende for Resten af Livet. Taknemmelig og glad synker Anna til hans Bryst og hun forstaar, at der atter er Plads for hende i Livet, for Kærlighed tilgiver alt.

- - - - 0 0 0 - - - -

DAS MADCHEN VOM KRIEGSRUF.

Schulz, Offizier in der Heilsarmee:
Anna, seine Tochter:
Carl, junger Matrose:
Löwe, Grosshändler:
Svend, sein Sohn:

Herr Fred.Jacobsen
Frl.Ingeborg Larsen
Herr Rassow
" Lauritzen
" Seemann

Annas Vater nimmt eine ziemlich hohe Stellung im Offizierkorps der Heilsarmee ein; nach dem Tode seiner Frau ist er seinem kleinen Mädchen sowohl Vater als Mutter gewesen, und sie ist der leuchtende Sonnenstrahl der Heimat, und alles Böse ist von ihr weggehalten worden. Jetzt ist sie erwachsen, und ist selbst in die Armee eingetreten, und diese einfache aber doch auffällige Uniform deckt sie überall, wo sie sich bewegt, und obgleich sie sich besonders der Restaurations- und Wirtshausmission gewidmet hat, ist ihr doch bisher kein Leid geschehen, obwohl bewundernde Blicke ihre hübsche, schlanke Gestalt oft gefolgt, und sich in ihren schönen seelenvollen Augen vertieft haben.

Eines Tages leitet der Vater eine Versammlung in freier Luft, und die Zuhörer sind von seiner Rede tief ergriffen. Unter diesen befindet sich ein junger Matrose, Carl, welchen Anna und ihr Vater eines Abends krank und hilflos auf der Straße trafen, und sich seiner annahmen. Er ist nun wieder gesund, und muss zu seinem grossen Bedauern seine neuen Freunde wieder verlassen. Während der Versammlung betrachtet er die ganze Zeit Anna, die ihm sehr lieb geworden ist.

Plötzlich wird die stimmungsvolle Zusammenkunft unangenehmer Weise unterbrochen. Drei junge Lebemänner die nicht ganz nüchtern sind, stören die Zuhörer mit Zurufen und schlechten Witzen. Anna versucht Ruhe zurückzubringen, aber die Erscheinung des hübschen Mädchens hat nur die entgegengesetzte Wirkung, die Herren werden immer lustiger, einer derselben wird sogar zudringlich, aber Carl springt hervor, und einen Moment später sind die Ruhestörer entfernt worden.

Den nächsten Tag kommt Anna zufällig in einen Restaurant um Zeitungen zu verkaufen, und trifft dort die drei Herren von gestern; die zwei wollen den Spass von gestern fortsetzen, aber der dritte, Svend, Sohn eines reichen Kaufmannes tritt dazwischen. Annas zarte Schönheit hat einen tiefen Eindruck an ihn gemacht, und er wird empört über die Rolheit der Beiden. Sobald sie fort ist, verlässt er auch das Café und holt gleich Anna ein. Er grüßt sie ehrerbietig, und indem er ihr eine aufrichtige Entschuldigung für die unangenehme Scene vom vorigen Tag macht, bittet er um Erlaubnis sie zu begleiten. Zum ersten Mal in ihrem Leben ist Anna der Versuchung ausgesetzt sie hat niemand der sie beschützen kann, und sie unterliegt der Versuchung. Ehe sie nach Hause geht, hat sie versprochen den jungen Mann am nächsten Abend zu besuchen. Als Anna sich den nächsten Tag für ihre Expedition vorbereitet, sie nimmt z.B. das Band von ihrem Hut weg, kommt Carl zu, und nach etwas Zaudern stottert er einen Heiratsantrag hervor. Einen Augenblick ist Anna sehr betrübt. Es tut ihr herzlich leid um Carl, aber jetzt kann sie ja nicht, und tief unglücklich geht Carl fort.

Anna geht nun zu Svend. Zuerst ist sie etwas schüchtern, aber bald wird sie munter. Der Wein, welches sie nicht gewöhnt ist, hilft auch dazu.....

Der alte Vater und Carl erwarten vergebens ihre Zurückkunft, sie werden unruhig, gehen aus um sie zu suchen, aber kehren zurück unverrichteter Sache. Dann findet der Alte das Band, welches Anna von ihrem Hut abgenommen hat, und er versteht, dass sein kleines Mädelchen vom rechten Weg abgekommen ist. Carl lässt sich wieder als Matrose engagieren, und ist froh, dass er wieder fortkommen kann. Svend und Anna leben indessen in einem Glücksrausch, das Leben ist wunderbar; dann kommen aber die Geldsorgen, und alles hängt an dunkler Auszusehen. Svend beginnt ihrer Müde zu werden. Eines Tages unternehmen sie eine Segelfahrt längs der Küste, sie werden uneinig, und Svend schleudert sie zu Boden. Das eine Bein wird verwundet, und ein Matrose springt hervor um ihr zu helfen. Karl ist es, und er fühlt, dass er ihr jetzt nützlich sein kann. Anna wird ins Hospital gebracht, und als sie wieder ausgeheilt ist, ist sie lahm für immer. Sie sucht Svend, aber er will nichts von ihr wissen. Verzweifelt geht sie nach Hause. Erst jetzt versteht sie ihr ganzes Elend, sie hat jetzt niemand zu wem sie gehen kann. Da sieht Carl vor ihr, er hat sie nicht vergessen, er verlangt nichts Besseres als sie das ganze Leben stützen zu dürfen. Froh und dankbar sinkt sie an die Brust des treuen Freundes, der gezeigt hat, dass wahre Liebe alles verzeihen kann.

- - - o o o o o - - -

A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.

NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W.

FRIEDRICHSTRASSE

Telegram-Adr.: „Nordfilm“
Telephon Amt IV 10191.

UNE SALUTISTE.

Le père d'Anna occupe une situation assaz élevée parmi les officiers de l'armée du salut. Après la mort trop prématurée de sa femme il l'a remplacée auprès de son enfant, qui est la joie de la maison. Maintenant qu'Anna est grande, elle est maintenant elle-même entrée dans l'armée du salut, et son uniforme la protège, car malgré son travail qui l'oblige à visiter les cafés et les restaurants elle n'a jamais été l'objet d'attaques d'aucune sortes, malgré les yeux admiratifs qui ont suivi sa taille svelte et élégante, et se sont retenus devant la pureté de son regard.

Un jour son père dirige une réunion en plein air. La foule l'entoure et est captivée par le pouvoir de sa parole. Parmi les assistants se trouve un jeune matelot, Charles, qu'Anna et son père ont un soir rencontré dans la rue, malade et sans subsistances, et ont secouru. Maintenant il est retrouvé, et dans quelques jours, à son grand chagrin, il doit les quitter pour reprendre son service.

En ce moment il est aussi épris du charme d'Anna que de la parole de son père. Tout à coup la réunion est troublée par les cris et les plaisanteries de 3 jeunes hommes viveurs. Anna va à eux pour les calmer, mais obtient le résultat contraire. La vue de la belle jeune fille augmente leur gaîté, mais quand l'un d'eux commence à devenir par trop entreprenant Charles s'éloigne, et en un tour de main les trois perturbateurs sont éloignés.

Le lendemain lorsque Anna entre dans un café pour vendre le journal de l'armée du salut le hasard fait que les trois jeunes gens de la veille se trouvent là. Deux d'entre eux veulent immédiatement continuer les plaisanteries du jour précédent, mais le troisième Émile, fils d'un riche négociant, s'interpose, car la beauté d'Anna a produit sur lui la plus forte impression, et c'est pourquoi il s'oppose aux grossièretés des autres. Peu après le départ de la jeune fille il quitte aussi le café, poursuivi par les rires ironiques de ses camarades. Il rejoint bien-tôt Anna, prend poliment son chapeau à la main et tout en lui faisant des excuses pour la vilaine conduite de ses amis, il lui demande la permission de l'accompagner un peu. Pour la première fois de sa vie Anna est exposée à la tentation sans avoir personne pour la protéger, et elle succombe. Ils conversent ensemble comme deux vieux amis, et avant de se séparer Anna lui promet de venir le voir chez lui le lendemain soir.

Le lendemain quand Anna se prépare pour son excursion secrète (elle enlève entre autres le ruban d'uniforme de son chapeau) Charles arrive et après quelque hésitation il lui demande sa main. Pour un moment Anna est vraiment attristée, mais maintenant elle ne peut pas; elle lui dit tranquillement qu'elle ne l'aime pas assez pour devenir sa femme; et lui, profondément affligé, reagit bravement ce coup mortel...

Chez Emile Anna se trouve d'abord gênée et embarrassée, mais bientôt tôt sa bonne humeur et sa gaîté reprenne le dessus et le vin auquel elle n'est pas habituée fait le reste - - -

Son vieux père et Charles commence à s'inquiéter, car Anna n'a pas l'habitude de rentrer aussi tard. Ils sortent pour la chercher mais rentrent sans résultat. Alors le père découvre le ruban, qu'Anna a enlevé de son chapeau, et il commence à soupçonner qu'elle est tombée dans une mauvaise voie. C'est un soulagement pour Charles d'être maintenant assez bien portant pour travailler, et il trouve une place sur un vapeur. Anna et Emile vivent dans l'ivresse de leur bonheur. Jamais la vie ne leur a semblé si délicieuse. Maintenant viennent soucis pécuniaires. Le père d'Emile refuse d'aider son fils aussi longtemps qu'il ne changera pas son genre de vie, et les jours tristes arrivent. Quelquefois il lui semble, qu'Anna est pour lui un empêchement dans la vie, et son amitié en souffre. Un jour ils font une promenade le long de la X côté par un vapeur. Il s'élève entre eux un désaccord; viollement il la rebousse, elle tombe sur le pont si malheureusement qu'elle ne peut pas se relever. Un matelot s'élance à son secours c'est Charles qui a tout vu et intervient quand il comprend que maintenant il peut lui être utile.

Quand Anna sort de l'hôpital elle est boiteuse pour la vie, elle recherche Emile mais il ne veut pas l'entendre. Déspérément Anna rentre chez elle, et maintenant elle comprend toute l'étendue de son malheur. Mais Charles est là. Il lui est resté fidèle. Il ne l'a jamais oublié. Elle n'a qu'à dire oui, et il sera son soutien pour toute la vie. Joyeuse et reconnaissante Anna tombe dans ses bras, et elle comprend qu'il y a encore pour elle du bonheur dans la vie, car l'amour pardonne tout.

- - - - o o O O O o o - - - -

A/S NORDISK

FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.

NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W.

FRIEDRICHSTRASSE

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

